

27 okt 1915 Eerste uitvoering van de *Berceuse* door Alice Plato met begeleiding van Evert Cornelis in de Kleine Zaal van het Concertgebouw te Amsterdam. Op het programma staat ook *Les chats*.

De Telegraaf (Matthijs Vermeulen), 28 oktober 1915:

Het geheele programma was eene noviteit en gij ziet, dat Alice Plato nog immer radicaal optreedt. Een coup de théâtre van negen Hollandsche manuscripten, waaronder vier prullen en vijf meesterstukjes. Ik noem alleen de laatste: *Il pleure dans mon coeur* van Carl Smulders, *La chanson de Marie-des-Anges* van Oberstadt, *Berceuse* en *Les chats* van Diepenbrock, *Le grand Lustruc* van Dresden. Wie zou meer verlangen? Dat gebeurt anders alleen op een binnenlandsch muzieksfeest, wanneer de zangers en zangeressen met dik geld betaald worden voor het Hollandsche lied.

Algemeen Handelsblad (S.Z. [= W.N.F. Sibmacher Zijnen]), 28 oktober 1915:

Oberstadt componeerde *La chanson de Marie-des-Anges*, het gedicht van Jean Richepin; dit en twee liederen van Diepenbrock, *Berceuse* en *Les chats*, verdienen onze belangstelling 't meest.

Het Nieuws van den Dag (Ulfert Schults), 28 oktober 1915:

Hoe vriendelijk – en tegelijk verstandig – van haar om den Nederlandschen componisten 'n groote plaats op haar programma af te staan. [...] Mooi breed van stijl is het lied van Anna Lambrechts-Vos, bijzonder fijn, en verreweg 't charmantste van den geheelen avond dat van Oberstadt, [...] terwijl de beide van Diepenbrock meer gedistingeerd, moderner, interessanter zijn. Aardig, en weer meer in den trant van 'n oud liedje, is het slotstukje der *Berceuse*: “Reste ignorante”, dat echter gevoeliger had kunnen worden gezongen.

27 mrt 1917 Uitvoering van *Incantation* en de *Berceuse* in de Kleine Zaal van het Concertgebouw te Amsterdam door Berthe Seroen met begeleiding van Evert Cornelis. Voorts liederen van Debussy en Moussorgsky. Aan het concert werkt de violiste Joyce Haworth mee met de Vioolsonate van Lekeu en *Ritratto dell'amore* van Couperin.

De Telegraaf (Matthijs Vermeulen), 28 maart 1917:

De herinnering aan de zoete extases van gisteravond zal ons inderdaad zoo gauw niet verlaten. Het was één lange droom en één lange vervoering, “in de schoot der godheid” zou Wagner minstens gezegd hebben, wat wij, tijdgenooten, liever noemen een schoon avontuur van muziek, van de puurste muziek. — Seroen heeft zich overtroffen. Zij begon met de *Incantation* van Diepenbrock, eene elegie in simpele lijnen, waarvan elk ontroert. Diepenbrock is de meester der elegie en men zou geen componist kunnen noemen, die den weemoed om het vluchtige geluk, de altijd jong herlevende illusie, den zacht-gouden droeven schemer, de droeve stilte, waaruit elke melodie oprijst en terug-zinkt, de smartelijke resignatie, de nauwlijks

schreiende hopeloosheid, de geheel vermurwde ziel, welke zingt met een accent van leed, even teeder als bitter, – men zou geen componist kunnen noemen, die al de zeldzame lyriek der elegie zoo geconcentreerd heeft als Diepenbrock in deze goddelijke mijmeringen. Behalve de *Incantation* was er nog de *Berceuse*, even strak van lijnen, even eenvoudig en klinkend uit dezelfde grondeloze verlorenheid, even eenzaam, en gedacht in diezelfde suprême sfeer van welluidende, ongestoorde schoonheid. — Seroen zong dat alles prachtig. [...] Ik hoop, wanneer deze kunstenaar den volgenden winter nog in ons land vertoeft, dat zij behalve een Diepenbrock-avond en een Debussy-avond, een paar Moussorgsky-concerten geeft en daar de serie *Sans Soleil* en *Chants et Danses de la Mort* wil voordragen. Al onze zangeressen mogen eene verschijning als deze houden voor eene leerschool en eene revelatie.

Algemeen Handelsblad (H.R. [= Herman Rutters]), 28 maart 1917:

Den quasi-Fransche liederen van Diepenbrock, van welke *Berceuse* met zijn tot een zuivere eenheid van stemming en verklanking opgebouwde fijn-gevoelde détails mij beter geslaagd dunkt dan de monotone en uitgeplozen *Incantation*. Vroeger lieten Nederlanders zich overwegend door Deutsche poëzie inspireren. Thans heeft de Fransche blijkbaar hun voorkeur. Ik wacht met belangstelling den dag, waarop de openbaring hun deel zal worden, dat er ook onder hunne landgenooten dichters leven en werken; er zijn er wel enkele van die helderzienden, doch ze behooren tot de hooge uitzonderingen. En wat Diepenbrock op eigen taal schreef, behoort zeker niet tot het minst gelukkige van zijn werk.

Het Nieuws van den Dag (Ulfert Schults), 28 maart 1917:

Berthe Seroen heeft zelden een gelukkiger avond gehad, en wat dit beteekent weet ieder die reeds zo dikwijls genoten heeft van haar rijk en soepel orgaan, van haar in ontelbare tinten genuanceerde voordracht. Als Berthe Seroen zóó zingt, geeft zij een ideaal van zacht-glanzende stemweelde, een verrukkelijk klankbewegen in harmonieuse geluidsmodulaties zóó zuiver immaterieel, dat heel haar wezen kan opgaan in de poëzie der woorden en der muziek. — En dán eerst komen de schoonheden van haar liederen duidelijk naar voren. Zóó klinkt Diepenbrock's *Incantation* fraai en stemmingsvol, zóó geurt er een wereld van liefde op uit zijn *Berceuse*.

Nieuwe Rotterdamsche Courant ([S.A.M. Bottenheim]), 28 maart 1917:

Dan heeft Mevrouw Seroen nog een tweetal liederen van Alphons Diepenbrock gezongen, n.l. het onlangs door Marie Versteegh geïntroduceerde *Incantation* van André Gide, dat de belofte van den aanvang weliswaar niet volkomen in vervulling doet gaan, en de superieure, tot in de fijnste geledingen mooi doorvoelde *Berceuse* op den tekst van Charles van Lerberghe, een wondermooi en fijn gestyleerd stemmingsgezang. — Onnoodig te zeggen, dat ook hierbij Evert Cornelis zich den waren Maestro getoond heeft en dat het publiek voor beide kunstenaars in opgetogenheid geraakte. — De bloemenschat leek bijkans onbegrensd.

De Tijd (Theo v.d. B.[ijl]), 28 maart 1917:

Berthe Seroen zong *Incantation* en *Berceuse* van Diepenbrock. Het eerste nummer hoorden we meermalen, doch nooit zoo goed als heden. De lange compositie eischt geweldige inspanning van hoorders en uitvoerder en elke vertolking, die minder is dan deze volmaakte van hedenavond, zou het werk

vervelend doen zijn, iets wat ik reeds ondervond. [...] Het zeldzame paar Cornelis-Seroen bezit de eenheid van denken en voelen en de individuele technische en geestelijke ontwikkeling, welke de onmisbare voorwaarden zijn ter vertolking van zulke liedkunst. *Berceuse* is menselijk-muzikaler en bezit zeldzame oude tinten.

13 okt 1917 Uitvoering van de *Berceuse* door Ina Santhagens-Waller en Marga Klatte in de Kleine Zaal van het Concertgebouw te Amsterdam.

Nieuwe Rotterdamsche Courant (S.A.M. Bottenheim), 14 oktober 1917:
De *Berceuse* van Diepenbrock vermocht wederom bijzonder te bekoren.

7 feb 1918 Uitvoering van de *Berceuse* in *Diligentia* te 's-Gravenhage door Berthe Seroen en Evert Cornelis.

Het Vaderland (A. d. W.[al]), 8 februari 1918:

Daartusschen de *Berceuse* van Diepenbrock, lied in zacht-gouden neo-renaissance schoonheids-ontroering, contemplatief en van aristocratisch nobele innigheid, en als tegenstelling het spiritueel plaisante *Les Cigales* van Chabrier, dat toch soms even een goedkoope voordrachtsredding nodig heeft.

20 feb 1918 Uitvoering van de *Berceuse* in de Kleine Zaal van het Concertgebouw te Amsterdam door Berthe Seroen en Evert Cornelis.

De Telegraaf (Matthijs Vermeulen), 21 februari 1918:

Seroen zong haar magisch geluid misschien donkerder en fluweeler dan ooit en doordringender dan ooit wist zij 't te omhullen met accenten, die zoo duidelijk en zoo overstromend de ziel dragen, welke wij en de muziek nodig hadden. [...] Terwijl naast Debussy's hyper-impressionistischen *Evantail*, waarin de muziek nauwelijks nog meer is dan op- en weg-stuivend geluid, waar de zangeres de lichte, bevende stem maar even aanroert, de diviene *Berceuse* van Diepenbrock, die bijna hartstochtlooze extase van een paradijs-droom, vol en half-jubelend gezongen werd met de nobelst welvende melodiek en den sereensten klank; terwijl Seroen naast deze elegie van zingende, klare schoonheid ook nog het *Paris est au roi* en *L'amour s'envole* voordroeg met een raffinement in den humor even virtuoos als het raffinement in de vervoering.

Algemeen Handelsblad (H.R. [= Herman Rutters]), 21 februari 1918:

Voor al het eerste deel was naar den inhoud eentonig, naar den omvang overdadig en daardoor slecht van compositie. Zoo iets is niet alleen minder aangenaam voor het publiek maar ook tegen het belang van de componisten. Muziek à la Ruyneman en Zagwijn kan men niet naast elkander plaatsen zonder schade voor den indruk: dergelijke muziek moet met mate opgediend worden. Ook hetgeen Ravel in zijn *Histoires naturelles* en Debussy in zijn

Eventail geeft, is te zeer in dien zelfden toon gehouden, dan dat men het na het voorafgaande niet als een te veel voelt. Diepenbrock's kostelijke *Berceuse* bracht maar even herademing en toen de pauze aanbrak smachtte ik naar iets wat op rhythmiek leek, en wat de sensatie gaf van zuiver menselijk zingen.

Het Nieuws van den Dag (Ulfert Schults), 21 februari 1918:

Dan is het beter luisteren naar Diepenbrock's *Berceuse*, een lied dat heelemaal niet modern is, maar waar liefelijkheid en melodie uit spreken, 'n behagelijk stuk muziek!

Nieuwe Rotterdamsche Courant ([S.A.M. Bottenheim]), 21 februari 1918:

De eigenlijke stemming begon eerst te komen bij Diepenbrock's *Berceuse*, dat een van Berthe Seroen's repertoire-stukken is geworden, een nummer, waarvan altoos een sterke bekoring uitgaat. Wonderlijk zoete melodie, ietwat naar de trant van Edvard Grieg, met zeer dankbare zangpartij.